

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Patrum ex Gardensi domo labores. n. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1622.

moram, fallenti similior quàm promissum exsolutura. Interea singulis noctibus inde à mariti obitu in eo cubiculo ubi decesserat frequens audiebatur pulsus parietum magnò cum domesticorum terrore, mulieris præsertim, quæ hoc veluti signo commoneri se non dubitabat vt promissi fidem solueret; quam vt seruare decreuit, atque accito Sacerdote nostro se expiasset, ac Sacrosanctâ muniuisset Eucharistiâ, tota illa nocturna molestia conquieuit.

His adnumerardus venit Sacerdos Apostata qui annis plus viginti sacræ dignitatis oblitus fidei hostibus operam nauarat Sacerdotibus quos nouerat prodendis, Catholicis per omnes fere Angliæ Prouincias expilandis: Accedebat sacrilegi connubij (quod huiusmodi hominibus solemne est) cum bonorum omnium offensione publica infamia; quibus in flagitiorum sordibus impunè vagantem Dei miseratio non deseruit; nam scelerum conscientia, quâ non infrequenter stimulabatur, corporis afflictionem addens, propter flagitia coniectum ab ipsis hæreticis in custodiam, morbo grauissimo prostrauit: Hinc aucto præteritæ vitæ horrore ex vicinitate futuri, si non resipisceret, æterni supplicij, quantumuis Catholicorum iuxta atque hæreticorum odio laborantem, Sacerdos noster aggreditur, & sacra exhomologesi volentem expiat; tum morbo simul & carcere solutum piorum collectis elemofynis animat ad fugam ex Anglia capeffendam: Ille rectâ Louanium profectus, eo in Collegio pijs exercitationibus dies aliquot fructu non penitendo insumpsit, ac publicè deinde hæresim vitamque veterem detestans, auctoritate Apostolici Nuntij ab Ecclesiasticis execrationibus censurisque absolutus est, & sacramentis (necdum tamen sacris nisi aliquot post annos) restitutus.

Patrum ex
Gardenfi
domo la-
borea.

V. In Gandensi domo vix iusto numero conuenerant Patres ad tertium Probationis annum aulpicandum, cum latus apertus est campus siue ad patientiam vniuscuiusque exercendam, atque exerendam industriam, siue ad vitam propriam alienæ salutis causâ periculo offerendam. Soluta obsidione Bergensi atque exercitu Catholico Hyberna petente, Illustrissimus Baro Vauxius de fide Orthodoxa publicè meritus, qui non ita pridem ex Anglia cum militum manu venerat in Castra Catholici Regis, iussus est hyemandi causa in vicina Gaudauo loca cum suis concedere, copijs tribus in oppidis, Teneramonda, Alosto, & Gerardi montibus ita distributis vt fermè quingenti in singulis milites confederint, magnam partem hæretici prout exierant Anglia, exceptis Centurionibus signiferisque Catholicis. Et Teneramondæ quidem duo è Societate, qui Baronem ex Anglia fuerant secuti inter eius loci cohortes strenuam ponebant operam. Alostum duo euocati Gandauo, cum multos reperissent contagioso morbo extinctos, plures in Nosocomijs extabescentes, prouidère primo nè corporibus quidquam decesset ad medelam; inde gradu facto ad animas sanandas, ex quadraginta, quos deinceps mors abstulit, nemo vnus nisi Catholicis munitus Sacramentis decessit, inter valentes nihilo segnus opera collocatâ, vt centum circiter ex hæreticis

incom

1622

reticis

reticis ad sinum Ecclesiæ aggregarentur.

Ad Gerardimontes

1623.

alij duo profecti prouinciam habuere haud paulo grauiorem, quoniam erant interuersis stipendijs exulcerati militum animi placandi, & languentiũ penuriã victus corpora recreanda, & refugientibus Parochis, Sacramenta in locis dissiunctissimis administranda: Collecti tamen sunt in Christi gregem ex deuiantibus viginti, & sperari potuisset fructus isthic & Teneramundæ vberior, nisi operarios iplos penè omnes morbi lues occupasset; vnum etiam sustulisset, *Edwardum Dauisonum*, in Anglicana missione sexdecim annos verlatum, atque propter opinionem doctrinæ, concionandi facultatem, morum comitatem illustribus viris peracceptum; qui ad carcerum & exilij perpeffionem labores hos adiungens, & ingrauescente ægritudine, dum Louanium tenderet, in Bruxellenfũ Collegio magna charitate habitus, ad meritorum præmia demigravit.

Edwardus
Dauisonus
morbo cor-
reptus mo-
ratur.

Sustulit etiam hic annus ex Leodiensĩ Tyronum domo *Ioannem Shellæum*. Hic à parentibus puer transmissus in Belgium, & in Duacena Academia Philosophiæ Magisterio insignitus honestum deinde Matrimonium amplexus est: liberos susceptos tam pie educauerat, vt filij omnes Sacerdotalem, duo etiam Religiosam in nostra Societate vitam susceperint, filiæ duæ in virginum cænobia sint cooptatæ. Iple tamen læuente in Catholicos Elizabethã, post non modicam fortunarum iacturam veritus nè cuncta pessum irent, concessit aliquantulum tempori, atque hæreticorum conciliabulis interesse sustinuit: Assiduis hac de causã conscientiæ stimulis toto triennio agitatus, cum diuturnã inediã, vigilijs, & multiplici corporis maceratione mentis tranquillitatem redimere frustra niteretur, cepit ad Sanctæ sinum Ecclesiæ, vnde lapsus, anxie respicere, moxque præsentius ecœlo numen expertus est. In prato amænissimo inambulanti, & multa secum reputanti sollicitè, oboritur repente sulphureus fetor teterimus, hominemque ad rei nouitatem attonitum circumfundit: circumspicit omnia, neque vnde ea factitas illo loci existeret agnoscere potuit. Estque ei diuinitus, vt inter prætabatur, iniecta cogitatio factorem illum prælagire apud Inferos tetriorem nisi hæreticorum cæribus nuncium mittens Catholicæ se reconciliaret. Itaque distracto patrimonio migravit in Gallias, egitque Christiano homine dignam vitam, donec coniuge viduus, in nostram Societatem (quo duos præmiserat filios) optauit adscribi: Poterat Sacerdotio (& suadebant aliqui) initiari; verum id ille consilij nè ad aures quidem nisi cum rubore admisit, indignum se tanto honore dictitans, & summi beneficii loco habiturum si in abiectis rei domesticæ Ministerijs deseruire permitteretur Societatis sacerdotibus; & faciebat promptissimè, non erga illos solũ, sed erga omnes obsequētissimus; querebaturque assidue non tam abieciſſe se mundum, quàm satiæte quadam atque fastidio reliquisse; felices illos prædicans qui à prima ætate animas illibatas Deo consecrarunt, se vix in extrema senectute animam peccatis, corpus onustum annis ad Religionem attulisse; quare si pro meritis tractaretur

Et Ioannes
Shellæus
Leodij.